

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نېاشد تن من مېباد
بدین بوم و بر زنده یک تن مېباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

انینه ایران

تقی روزبه
۰۱ اکتوبر ۲۰۱۳

از جنبش ها بیاموزیم! در دفاع از فراخوان به کارگران برای چاره یابی در برابر اوضاع کنونی!

در این وضعیت که تعادل تاکنونی رژیم به دلیل انباشت بحران به هم خورده و درصدد برآمده که بامشارکت رقیب منتقد خود و مدیریت بحران از بالا اوضاع را مجدداً تحت کنترل خود بگیرد، چه کنشی را باید پیشه کرد؟
بدیهی است که تک تک عمل کردن و با صفوف پراکنده به شیوه تاکنونی هیچ دردی را دوا نمی کند. یافتن کورسو و سرنخی برای بیرون آمدن از این گمگشتی و آشفتگی مستلزم لااقل چهار پیش شرط بوده است: نخست تحول در اوضاع و به هم خوردن تعادل رژیم، دوم اتخاذ شیوه ای نو و مشارکت جویانه برای آفریدن فضاء و بستری مشترک برای ایجا همگرایی و سوم به رسمیت شناختن واقعیت تکرر و چندگونگی در میان فعالان و صفوف جنبش کارگری. و بالأخره دور ریختن تنگ نظری های فرقه ئی و تفرقه انگیزی که عموماً پشت الفاظ توخالی و برنامه های حداکثری سنگرمی گیرند و هم چنین پرهیز از اعمال هژمونی یک گرایش برگرایش های دیگر به جای همکاری حول اشتراکات و دیالوگ متمدنانه حول اختلافات.

در این راستا و برای برون رفتن از وضعیت موجود، قبل از هر چیز به جای بحث های انتزاعی و ایدئولوژیک باید اهمیت لحظه را دریافت. یعنی آن فرصتی را که از به هم خوردن تعادل نسبی رژیم به وجود آمده و یا در حال به وجود آمدن است دریافت. هم اکنون جامعه بر روی آتشفشانی از انباشت مطالبات معوقه و سرکوب شده قرار دارد. شکاف های طبقاتی و تبعیض های گوناگون اقتصادی و سیاسی و اجتماعی بیدامی کند.

دولت روحانی برای کنترل بحران درکنار امتیاز دادن به قدرت های بزرگ و بورژوازی داخل، راهی جز مهار مطالبات مردم و کارگران ندارد. با این همه این مطالبات وجود دارند و مهارشدنی هم نیستند. ادعاها و وعده هایی که حکومت ها و سیاستمداران طبقه برخورداری به ویژه درمقاطعی که تغییرات اجتناب ناپذیر می گردد، مطرح می سازند و آکنده از تناقض بین وعده ها و عمل آن هاست، بستر مناسبی برای پیشروی از پائین به وجود می آید. فعلیت بخشیدن به این بستر از طریق به رخ کشیدن این دوگانگی ها و مهم تر از آن تبدیل کردن آن ها به لیست مطالباتی مشخص در برابر حاکمیت، برای تشکل یابی و توانمندی صفوف مستقل استثمارشوندگان، تحمیل مطالبات به حق خود و گرفتن فرصت از حاکمیت برای تثبیت موقعیت متزلزل شده اش، از اهمیت زیادی برخوردار است.

اهمیت آرایش جامعه حول مطالبات خود:

هم اکنون شاهد موجی ولو نه هنوز به قدر کافی نیرومند ولی امید بخش از جانب بخش های مختلفی از جامعه اعم از کارگران و معلمان زنان و دانشجویان و فعالان حقوق بشر و روزنامه نگاران و هنرمندان و ناشران و خانواده های زندانیان سیاسی برای رهایی زندانیان، اقلیت های مذهبی و تشکل های وابسته به آن ها هستیم که دور هم جمع می شوند و به طرح مطالبات خویش از دولت جدید می پردازند. دامن زدن به این موج و فراگیر ساختن آن بستمناصبی برای بالندگی جنبش مطالباتی و تعمیق و فراوری آن، از وظایف مهم فعالان سیاسی و اجتماعی کنونی و پاسخی به چه باید کرد به شمار می رود.

تهیه لیست مطالبات به شکل جمعی و فراخوان های معطوف به آن، عزیمتگاه و نقطه شروع خوبی هستند برای کنشگری و پیشروی در انطباق با شرایط و ظرفیت های بالفعل موجود. چرا که هم مبنای عینی مناسبی برای مشارکت جوئی و هم برای هم گرایی و همبستگی بیشتر در صفوف زحمتکشان هستند و هم پایه ای برای تقویت سازمان یابی و به دست گرفتن ابتکار عمل در برابر حاکمیت و طبقات برخوردار که خواهان انفعال و دنباله روی کارگران و زحمتکشان از برنامه های مورد نظر خود هستند.

فراخوان علی نجاتی

یکی از آخرین نمونه ها در این مورد پیام علی نجاتی*۲ عضو هیأت مدیره سندیکای کارگران کشت و صنعت نیشکر هفت تپه به کارگران ایران برای چاره یابی است که به مناسبات تحولات اخیر با تحلیل اوضاع ایران و با اشاره به اهمیت نقش کارگران و اقدام جمعی آن ها لیستی پیشنهادی از مطالبات و خواست های کارگری را مطرح ساخته است. نکات عمده و کلیدی این پیام عبارتند از:

- این که کارگران با وضعیت اقتصادی بحرانی بی سابقه و با شرایط سیاسی حادی روبه رو هستند. ما کارگران برای هستی خود و آینده خود و نسل های آینده، برای حل درست و پایدار بحران و سوق دادن جامعه به سمت پیشرفت سیاسی، اقتصادی و فرهنگی باید دست به دست هم بدهیم و مشترکاً چاره اندیشی کنیم. در یک کلام، کارگران و زحمتکشان باید تنها به نیروی مبارزه جمعی متحد خود پای بند باشند

- کارگران آگاه می دانند که این «مدیریت داخلی»، مدیریتی است که از جانب همان یک درصد یا کمتر از یک درصد جمعیت یعنی طبقه حاکم سرمایه دار یا بخشی از آن طبقه اعمال شده است. تغییر این مدیریت داخلی کشور در حوزه همان یک درصد جمعیت است و ربطی به اکثریت عظیم جامعه ندارد. به عبارت دیگر کارگران به هیچ رو نباید دچار این توهم شوند که گویا «تغییر مدیریت کشور» - که البته در چارچوب حفظ کلیت این مدیریت است - به معنی تغییر و ارتقائی در وضعیت اقتصادی، سیاسی و فرهنگی طبقه کارگر در ایران و یا نوید بخش تحولی در این جهت است.

- شمار قابل توجهی از کارگران به این درک رسیده اند که برای دستیابی به خواست هایشان باید نه تنها به مسائل اقتصادی و اجتماعی بلکه به موضوعات سیاسی و فرهنگی نیز توجه کنند. زیرا کارگران و توده های زحمتکش تنها در شرایط تأمین حقوق سیاسی و شهروندی و در پرتو فرهنگی روشنگرانه و مترقی می توانند مبارزات خود را گسترش دهند و به خواست های اقتصادی و اجتماعی خود نیز به صورتی پایدار دست یابند. رویکرد کارگران به اقتصاد و سیاست و مبارزات آنها در این عرصه ها تنها هنگامی واقعاً برای این طبقه ثمربخش خواهد بود که مبتنی بر استقلال سیاسی و تشکیلاتی خود کارگران و اتحاد آنان باشد، در غیر این صورت طبقات دیگر این تلاش ها را به سود خود مصادره خواهند کرد.

در این راستا به مواردی از محورهای چاره یابی و مطالبات مشخصی که تا کنون به شکل های مختلف از سوی تشکل های کارگری مطرح شده است به عنوان چارچوبی برای بحث، چاره اندیشی و عمل به همه کارگران ارائه می دهیم با

این امید که با هم اندیشی و همیاری به راهکارهای مشترکی برای دستیابی به خواست مشترک حداقل همه کارگران دست یابیم. روشن است که خواست های کارگران به موارد زیر محدود نمی شود و بسیاری از خواست های اقتصادی و دموکراتیک که در اینجا مجال بیان آن ها نیست را دربر می گیرد که باید در این چاره اندیشی تعیین شوند.

این پیام هم به لحاظ محتوایی یعنی هم توجه به بحران سیاسی و تحولاتی که در جریان است و هم ماهیت این تحولات و این که کارگران به جز آن چه که با تلاش و وحدت خود به دست خواهند آورد نصیبی نخواهند داشت، و هم به لحاظ شیوه پیش برد خود مبنی بر مخاطب قرار دادن همه کارگران و ضرورت مشارکت و کنش جمعی آن ها و با این رویکرد که کارگران را در چهارچوب تنگ مطالبات اقتصادی محصور نمی کند و طرح یک سری مطالبات مشخصی که می تواند در خلال گفت و گوها تکمیل و یا حک و اصلاح شود، فراخوانی است نسبتاً جامع. به طور کلی بیانییه از محدوده منافع صنفی و گروهی و یا منطقه ئی این یا آن بخش کارگری فراتر رفته و مطالبات فراگیر و مشترک را هدف قرار داده است و چگونگی طرح و فرمولاسیون مواد و مطالبات آن نیز مغایرتی با چندگونگی و تکثر جریانات و پرنسیپ های هیچ جریان به واقع چپ و کارگری ندارد، گام مثبتی است در راستای درست و در واکنش به وضعیت و برای خروج از پراکندگی و انفعال و جهت نقش آفرینی.

نباید فراموش کنیم که در شرایط پراکندگی برداشتن یک گام واقعی پیشروی در انطباق با وضعیت و توازن نیرو و بر مبنای فعال کردن ظرفیت ها و مطالبات موجود و فراگیر امکان پذیر است که به نوبه خود قادر است ظرفیت های بالقوه و پوشیده را فعال ساخته و غلتک جنبش کارگری را در مسر درست پیشروی و تعمیق مطالبات بيفکند. به همین دلیل دفاع از درونمایه این فراخوان که ناظر بر دخالت و مشارکت کارگران و فعالان کارگری و تأمین اراده جمعی آن ها از این طریق است و از رنگ و بوی فرقه ئی و مواضع اخص این یا آن جریان به دور است، توسط همه فعالان و کارگران آگاه و نیروهای مترقی و چپ برای به حرکت درآوردن چرخه نیروی کار اهمیت زیادی دارد. نباید زمان و فرصت را با درجا زدن در حصارهای فرقه ئی و رقابتی به هدر داد. این حرکت حداقلی را اگر به زبان متداول امروزی ترجمه کنیم باید گفت که حرکتی است برای همه آن هایی که مخالف بهره کشی بوده و خواهان تقویت دموکراسی و آزادی برای تقویت صفوف کار و زحمت هستند، و صرف نظر از هرگرایی که داشته باشند. از همین رو کانونی کردن نقطه عزیمت مشترک و فراگیر و حداقلی که علی القاعده وجه اشتراک همه نیروهای ضد سرمایه داری است و در مغایرت با برنامه های حداکثری هیچ جریانی هم نیست مبنای خوبی برای هم گرایی و کنش گری مشترک است و چه بهتر که فراخوان دهنده آن از خود کارگران است که می تواند بر اصالت و میزان بسیج کنندگی و واقعی بودن آن در میان کارگران و مزدبگیران و همه استثمارشوندگان در همان معنای گسترده ای که در فراخوان آمده و دربرگیرنده اکثریت بزرگ جامعه - ۹۹ درصدی هاست- بیفزاید. بیانییه به دور از فرقه گرایی همه توان و نیروی خود را چه در داخل کشور و چه در خارج کشور حول تقویت این همگرایی برای شنیدن صدای کارگران به کارگیریم. این فراخوان دعوتی عملی است برای کنشگری مشترک و بیرون آمدن از پراکندگی و حصارهای تنگ فرقه ئی و تکاندن رخت رخوت دوران سرکوب و ناامیدی، برای بهره گیری بهینه از شرایط تازه ای که در پی به هم خوردن تعادل تاکتونی رژیم به وجود آمده و یا در حال به وجود آمدن است.

پیام علی نجاتی به کارگران برای چاره یابی:

<http://www.rahekaregar.com/maghalat/2013/09/21/nejati.htm> -۲-